

בע"א (נתניה) 13373-02-14 - סופיאן ביאדסה נ' עירית נתניה

בית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

בע"א 13373-02-14 ביאדסה נ' עירית נתניה
תיק חיזוני:

בפני כב' השופטת הדר רוזנברג שיינרט

מבקש סופיאן ביאדסה
נגד

משיבה עירית נתניה

החלטה

1. בפני בקשה שכותرتה "בקשת לביטול דוחות חניה/ בקשה להישפט/בקשה לעיכוב הליכים/ בקשה להארכת מועד". עסקין באربעה דוחות חניה שנרשמו לחובות המבקש בין השנים 1996-1999.

2. בבקשתו טוען המבקש בתמצית כי לא ביצע את העבירות נשוא הדוחות וכי לא קיבל הודעה אודוט דוחות החניה במועדים הקבועים בדיון. מן התצהיר שצורף לבקשתה עולה כי המבקש טוען שיש לעכב את הליני גביהת הקנסות נשוא הבקשה. כן גורס המבקש כי העבירות התיחסו בהיעדר המצאה בדיinci גם העונשים שהוטלו בגין התיחסנו.

בקשה לעיכוב הליני גביהת קנס ולקביעה בדבר התיחסנות קנסות-

3. בערעור פלילי 2/3482/99 אריה פסי נגד מדינת ישראל, דין ביהם"ש העליון בשאלת מי הוא ביהם"ש המוסמך לדון בנושא התיחסנות עונשים, כאשר באותה עניין דובר בקנסות שנגזרו בגין עבירות מעבורה.

ביהם"ש העליון פסק כי הסמכות לדון בהתחייבות קנס נתונה לביהם"ש האזרחי ולא לביהם"ש הפלילי
שדן בעבירה, בנסיבות ההחלטה כדלקמן:

"ראשית, אין הוראה מפורשת בחוק כלשהו המKENה סמכות לבית-המשפט לעבורה לדון בטענת התיחסנותו של עונש. משכך ולאחר העיקרון האמור, אין בית-המשפט לעבורה מוסמך לדון בטענת

עמוד 1

התישנות של קנס שנגזר על-פי פסק דין שנתן ושל קנס שהוטל על-פי הودעת תשולם קנס, שכמוו
כעונש שנגזר בבית-המשפט לטעורה.

שנית, גביה קנס שלא שולם במועדו נעשית על-פי **פקודת המסים (גביה)**, כאילו היה מס. לפיכך
הואיל ומדובר בשלב של הוצאה לפועל של עונש הקנס שהושת, שבמסגרתו נטענת טענת התישנות,
אין זה ראוי שהוא יטופל על-ידי בית-משפט שגדר סמכותו הוא טיפול בעניינים פליליים בלבד.

שלישית, בקשה להציג על התישנות של עונש קנס היא במהותה בקשה למתן סعد הצהרתי, ועל-
פי סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], הסמכות להעניק סעד הצהרתי מוגבלת לבית-משפט
הדן בעניין אזרחי.

רביעית, נושא התישנות מעלה שאלות שונות, הן במישור המשפטי והן במישור העובדתי. הבירור
העובידתי של סוגיית התישנותיפה לבית-המשפט האזרחי לערכאותו. חיזוק לאופיה האזרחי של
הסוגיה ניתן למצוא בעובדה, כי בהליך של בירור סוגיית התישנות של העונש, אין התביעה
המשפטרית - שהיא המיצגת את המדינה המאשימה בהליך פלילי - מוסמכת ל"צגה עוד, ועל-פי
סעיף 4 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), תש"ח-1958 המדינה תיזג על-ידי
הייעץ המשפטי לממשלה או על-ידי בא-כוכו".

4. בע"פ (מחוזי ב"ש) 7446/06 הרפץ יצחקל נ' עירית באר שבע, נדון מקרה הדומה בנסיבותיו ל蹶ה שבפניו. בימ"ש המוחזקי בקשר זה את הדברים הבאים:

"דין היה שביקשת המערער בבייהם" של עניינים מקומיים תדחה על הסף, שכן לא היה זה מסמכתו
הענינית להיזקק לה מלכתחילה.

סמכותו הענינית של בימ"ש לעניינים מקומיים הינה קבועה בסעיף 55 (א) **לחוק בתי המשפט** [נוסח
משולב] תשמ"ד-1984:

"בימ"ש לעניינים מקומיים ידון בערים לפי **פקודת הערים**, **פקודת המועצות המקומיות**
וחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, ולפי **תקנות, צוים וחוקי עזר על פיהם**, וכן בערים
לפי החקוקים המנויים בתוספת השלישית, לרבות תקנות, צוים וחוקי עזר על פיהם".

קנסות החניה שבណון מקרים בערים שנעברו ע"י המערער בניגוד לחוקי עזר שחוקקה עירית באר
שבע, מכח סמכותה לפי **פקודת הערים**, וככל שהדברים אמרוים בbiror ההליכים הנפתחים בגין
אותן ערים, הסמכות לכך הינה לבימ"ש לעניינים מקומיים.

ההליך בו פתח בפני בימ"ש קמא עניינו בהשגה על מסגרת הליכי הגביה שפתחה בהן הרשות
הLocale לפקודת המסים [גביה] ובטענות [השגאה] כי הlixir זה אינו עולה בקנה אחד עם הראות
אותה הפקודה. נמצא לנו איפוא כי הבקשה כפי שהובאה לפני בימ"ש קמא לא הייתה בגדר סמכותו
הענינית של בימ"ש קמא, כערקה הדנה **בערים** מהסוג המפורט בס"ק 55 (א) **לחוק בתי**
המשפט. מהותה של בקשה המערער לפני בימ"ש קמא הייתה למעשה עתירה כנגד חוקיות פעולתה
של הרשותLocale בדרך גביה הנקנות. בירור עתירה זו אינו עולה עם מסגרת סמכותו של בימ"ש

לענין מוקומיים כקבוע בס' 55 (א) חוק בתם המשפט.

5. בפסקה שניתנה בעקבות החלטת פסי לעיל, נקבעה הפרדה בין שאלת התישנות עבירה, הננתונה לסמכוות של ביהם"ש לעניינים מוקומיים, לבין שאלת התישנות העונש (לרבות הליכי גביתו), הננתונה לסמכוות של ביהם"ש האזרחי (ראו למשל **רע"א 2747/08 שאוליאן נ' חורש**).

6. בהתאם להלכות שນפסקו בעניין פסי והרפו דלעיל, הסמכות לדון בתישנות קנסות ובבקשות לעיקוב הליכי גביית קנסות, אינה מסורה לבית המשפט לעניינים מוקומיים. לפיכך, אני>Dוחה את הבקשות בעניינים אלו על הסף מחמת חוסר סמכות עניינית.

בקשה לביטול דוחות החניה -

7. בהתאם להוראת סעיף 229 (א)(1) חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, בקשה לביטול הודעת תשולם קנס צריכה להיות מוגשת לתובע ולא לביהם"ש.

בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט באיחור -

8. בתקהיר שנלווה לבקשתו, הצהיר המבוקש כי מעולם לא נתקבלה אצלו כל דרישת כחוק לשאת בתשלום דוחות החניה נשוא הבקשה, מלבד מכתב ההתראה מיום 2/2/14 (ס' 5, 14 לתקהיר). בנגדו לאמר בתקהיר, הרוי שמן המסמן שצורף לተגובה המשיבה וסומן "א", עליה כי כבר בתאריך 30/3/09 פנה עוזד' עתאמנה בשם המבוקש למשיבה (שיוצגה בעניין זה ע"י חברת הדס), וטען נגד דוחות חניה המיוחסים לרכבו של המבוקש בגין עבירות שבוצעו בשנים 96,98 ו-99.

9. סעיף 229 חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, קובע כדלקמן:
" (א) מי שנמסרה לו הודעת תשולם קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקבע בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדריכים אלה:

(תיקון מס'

(1) הגיע לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולענין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירה תעבורת מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכבת, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכבת, כאמור בסעיף 27 בפקודת התעבורה - אם הגיע לתובע את הבקשה לביטול תוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשתו לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנΚנס להודיע על רצונו להישפט;

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה.

מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת הודעה על החלטת התובע בעניין הביטול" (הדגשות שלי - ה.ר.ש).

10. אין חולק כי הבקשה להישפט במקורה Dunn מוגשת בשינוי ניכר ביותר יחסית למועדים הקבועים בחוק.

כלום יש מקום להענות לבקשת*הישפט חרף השינוי הניכר בהגשתה?*

11. בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הودעתו; בית המשפט רשאי, לפחות את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבך שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחייבים, או מנמוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו."

בהתאם לסעיף 229(ה) לחסד"פ: "תובע רשאי לדון בבקשת שהוגשה לאחר המועד האמור בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנעו ממנו להגישה במועד והוא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המנעה."

12. **ברע"פ 1260/09 סעид נ' מ"י** (פורסם בנתנו) פסק ביהם"ש העליון, מפי כב' השופט ג'ובראן:

"ניתן לראות אפוא כי כאשר בעבירה מסווג "ברירת משפט" עסקינן, יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו".

13. בהתאם להלכה הפסוקה, השיקולים אותם יש考 ביהם"ש בבאו לבחון בבקשתה להארכת מועד להישפט, עלולים בקנה אחד עם המבחןים שנקבעו בפסקה לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחסד"פ, לאחר שהנאשם הורשע בבית המשפט בהיעדרו מכוח סעיף (2)(א) 240 לחסד"פ.

על המבקש להראות לפחות אחד משני טעמים המצדיקים פתיחת השער של בית-המשפט, כמו בבקשתה לביטול פסק דין. האחד - סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט. השני - גרים עיוות דין, אם הדין בבית-המשפט, לא יתקיים (ראו למשל **ע"פ (ירושלים) 40395/07 גריין נ' מ"י** (פורסם בנתנו); **ע"פ (י-ם) 40599/07 רואמי אברהם נ' מ"י** (פורסם בנתנו)).

14. מן המסמכים שסומנו "א" ו- "ב" צורפו לתגובה המשיבה, נראה כי המבקש ידע אודות דוחות החניה שנשלחו לו, לכל המאוחר, בשנת 2009. אין בבקשת המבקש כל הסבר או טעם לשינוי הניכר בהגשת בקשתו להישפט ולא צוין כל נימוק להימנעות המבקש מהגish בקשה כאמור כבר בשנת 2009. משכך הם פניו הדברים, לא ניתן לומר כי המבקש השכיל להציג על סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט.

14. לאחר שבחןתי את מכלול הנתונים ואת המסמכים שצורפו הן לבקשתה והן לבקשת המשיבה, סבורני כי אף התנאי של גרים עיוז דין אינו מתקיים במקורה דן.

מכוח סעיף 27 ב פקודת התעבורה (נוסח חדש), מוטלת אחירות פלילית על הבעלים של רכב חזות אם הוכית מי נהג ברכב. הלאה היא כי ביסודה של אחירות זו מונחת הגישה כי הבעלים-Amor לדעת מי נהג ברכב הלאה למעשה וכי בכוחו לשמור רישומים ראויים בעניין זה. הבעלים משתחרר מה אחירותו כאשר בידו להזות את הנוגג בפועל וענין לנו באחריות פלילית אישית, בעלת אופי מוחלט. האחריות היא מוחלטת, שכן הבעלים אחראי בגין עבירה שנעבירה ברכב, למراتות שהוא עצמו לא נהג ברכב (ר' ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בגין ופיתוח בעמ נ' מ"י, פ"ד מה(4) ע' 364; רע"פ 9/11 מאיר צמח נ' מ"י (פורסם בנבו); ע"פ (חי) 356/05 מלאך נ' מ"י (פורסם בנבו)).

הමבקש בתצהיריו כופר באופן סתום בביטוי העברית, אולם אין למצוא בתצהיר כל טענה קונקרטית בדבר קיומו של נהג אחר אשר לטענתו נהג ברכבו בתאריכים הרלוונטיים לדוחות נשוא הבקשה. בנסיבות אלו, ובהיעדר כל הצדקה להימנעות המבקש מהגשת הבקשה להישפט כבר בשנת 2009, לא ניתן לומר כי יגרם למבקש עיוז דין מצדיק סטייה מהמועדים הנוקובים בדיון להגשת בקשה להישפט.

15. יתרה מכך, טענתו הערטילאית של המבקש, לפיה לא נשלחו אליו הודעות תשלום הקנס במועד הקבוע בחוק, לא נתמכה בהסביר עובדתי כלשהו (כגון: שינוי כתובות או טעות בכתבובו שהייתה רשומה אותה עת במשרד הפנים) והיא אינה עולה בקנה אחד עם אישורי משלו הדואר החתוםים שהציגה המשיבה ועם תצהיר מנהל רשות החניה מר סעדה, אשר צורפו לבקשת המשיבה (ר' תצהירו של מר סעדה ונספח ד' לבקשת המשיבה). לא זו עם זו, העובדה שכואורה פנה המבקש כבר בשנת 2009 למשיבה בעניין דוחות חניה שנרשמו לחובתו בדיק שנים הרלוונטיות, מעמידה בספק ממשמעותו את נכונות הצהरתו של המבקש, לפיה לא ידע כלל אודות דוחות חניה עד לשנת 2014.

המציאות תעבור החלטתי לצדים.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014,
בاهעדר הצדדים.